V. évfolyam Celldömölk 1909 augusztus 20. 34. szám

KEMENESALJA

VEGYES TARTALMU FÜGGETLEN LAP

Megjelen minden vasárnap reggel
Előfizetési ára: Egész évre 8 korona, félévre 4 korona, negyedévre 2 korona.
Egyes szám ára darabonként 20 fillér.

Felelős szerkesztő:
DINKGREVE NÁNDOR

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Dinkgreve Nándor könyvnyomdája Celldömölkön ide intézendők a szellemi részt illető közlemények, hirdetések és mindennemű pénzilletékek.

Bensőségesebb családi élet.

Nyarak jönnek, nyarak mennek, de a panaszkodások nem szünnek, sőt fokozottabb erővel ujulnak meg ugy, hogy a boldog családi élet már ritka, mint a fehér holló. Az országos gazdasági helyzet kedvezőtlensége még inkább szitja az igényes ember keserüségét a már szinte az elmult időket sirja viszszá-vissza. A széles udvarházak családias szentélyétől egyre tünik a jókedv és patriarkális élet meleg, őszinte világa egyre halványodik.

A jajongás annyi szives, jó család szentélyébe furakodott, hogy szinte keressük az oázist, ahol felmelegedhetünk valami barátságos család vendégszeretetében

Ugy van, hogy a sikos szalonokhiába káprázatos a butor, hiába szórja a villany vakitó fényét, valami fekete sejtelem üti meg a sziveket a mai lakásban, a mai családokban, mert a szalón fénye üres, sokszor hivalgó nagyzolás példázója.

Érzi mindenki, hogy a régi pörgekalapos magyar, a kartonruhás uraszszony boldogabb volt, pedig akkor nem beszéltünk annyit a „feminizmusról", emberi jogokról. Ma az ékes lakás, az egymást tullicitáló zsurok s terités művészetének keretében valami bántó idegesség gyötri a jómódod hirdető lelkeket. Üzzük, kergetjük a kérdést s mégis mindunatalan emlékünkbe tér a háromfiókos almárium, az öreg sétáló óra, a viaszkosvászon kanapé, ahol egyszerü butorok közt megéreztük, minden szóban, minden jelben, minden kocintásban, hogy a családokkal foglalkoznak és az emberek élete nem az anyagi erők létrehozásában merül ki. Ma azsurt fizető családapa vállókat prolongál. Reggel sietve szalad kenyeret keresni, hogy estére fáradtan, zugó fejjel menjen megenni a mások vacsoráját. Közben elfelejti, hogy a családját is meg kellene ajándékozni tartalommal, meleg, bensőséges szivvel, ki kellene békiteni a világgal, a társadalommal, amely siet kellemetlenségeiket, pletykákat, rágalmakat vinni a családba, mely annyi ártatlan lelkét megkeseriti.

A nyüzsgő, a létérdekért folytató társadalmi harcban észre sem vesszük talán, hogy gépek és nem emberek vagyunk, hogy vad, erős harcainkban igyekszünk lenyomni a gyengét és még a legnemesebb célokért egyesülő társaságokban is ott kisért a gyanakvó kérdés: vajon nem-e az önző, magán érdeket szolgáló eszmékért egyesültek az emberek?

Hány ember roskadt össze, ebben a rágalmazó, szivtelen, az önérdeket szolgáló világban, hány ember vonult félre a hazug, képmutató társadalomtól, hogy egyes-egyedül magának éljen, ne ismerjen egy barátot, rokont, maga pedig meghasonlott lelkével üres szivével vitte az egyhangu sablonos élet nehéz keresztjét, ugy, hogy az életnek örülni már nem tudott.

Ebben a panaszkodó, tanakodó korban pedig növekszik a jövő generáció, kinek megélhetési forrását akarjuk előkésziteni, utjokat rózsákkal behinteni és apai szivünkkel ugy intézni, hogy az élet mentöl könnyebb, mentöl szebb legyen nekik. Oh, vajjon lehetséges munkára vállalkoztunk-e? Mikor már a kis gyermek is érzi, látja az emberek üres, keserü családi életét, a könnyet, melyet a szenvedő emberiség nem tud elrejteni.

Tudjuk azt, hogy az élet kacagó,

Az éhség.

Irta: **Pakots Jánosi.**

A szép asszony felfutott a köruti ház lépcsőjén. Az arca kicsappant a láz pirjatol, a kezében remegett a gyöngyház-fogantyuju csipkés ernyője, a tornyosra fésült és ezüstabroncscsal összeszoritott aranyszőke haja kiszabadult a fehértollas tavaszi kalapja alól, a lábai belegabalyodtak a suhogó fodros selyemszoknyába, szóval, a szép asszony izgatott volt.

Mire fölért a harmadik emeletre, ugy kifáradt és eltikkadt a sietéstől, hogy a legfelső lépcsőfokon egy pillanatra meg kellett pihennie, hogy tovább mehessen. Keztyüs keze idegesen kereste meg a lépcsőházra nyiló szárnyas ajtó csengettyü-gombját és megnyomta. Az ajtó hirtelen kinyilt s a szép asszony valósággal nyakába esett a homályos előszobában álló magas, feketehaju halaványférfinak:

— Te édes, te drágal

A halovány férfi, akinek arca, mintha fehér márványba lett volna vésve, az asszony kezéből kivette azt a kis csomagot, amit az magával hozott, azután gyöngéden az asszony karja alá dugta a karját és bevezette egy zöldszövetü nehéz függönyökkel elsötétitett szobába.

Mikor beléptek, az asszony fellélekzelve dobta le fejéről kalapját, az ezüstabroncsot az asztalra dobta, mitől tornyos haja aranycsikokban hullott le a vállára, a keztyüit idegesen huzta le és lázas kezével elsimitotta a férfi homlokáról a ráomló fényes fekete fürtöket:

— Milyen régóta nem láttalak! sóhajtotta az asszony elérzékenyülten. Óh milyen régen.

A férfi nevetett:

— Tegnap dél óta . .

— Ugy van, ugy van! — mondotta sietve az asszony. De nekem az egy örökkévalóság. Hát neked? — tette hozzá hirtelen kacéran.

A férfi felelet helyett karjaiba fogta az asszonyt és megcsókolta.

Bebujtak a nagy bőrdivány szögletébe és diskuráltak. Az asszony beszélt többet. Gyors lélekzetvétellel, szinte mámorosan ejtette ki a szavakat, mintha boldogság volna minden egyes szó, amit ennek az imádott férfinak mondhat.

— Hát referálok, édes. Semmi sem történt tegnap óta. Délután kocsiztunk a Stefánia-uton. Csak az uram nélkül, neki dolga volt. A gyerekek és a kisasszony voltak velem. Este az operában Anthes énekelt, odamentünk. Aztán semmi. Éjjel rólad álmodtam. Ma délelőtt a gyerekekkel foglalkoztam és elmentem hazulról azzal, hogy bevásárolok és cukorsüteményt viszek nekik. Igaz, édesem! Hova tetted azt a kis csomagot, amit magammal hoztam? Abban vannak a cukorsütemények. Hát látod drágám, olyan az egyik napom mint a másik. Oh, be unalmas! Örökkévalóság, örökkévalóság . . . Csak most, most vagyok boldog! Jaj be boldog!

A szép asszony tuláradó érzésében átölelte a férfi nyakát és duruzsolt — pusmogott a fülébe.

nyilt és derüs, mint a tavaszi hajnalban a felbukkanó napsugár fényében az illatos határ, de lehet olyan is, mint az összegomolyodott ciklonfelhő. Ebben a világban tehát épiteni kell, csiszolni kell a jellemeket, hogy szelid szivekkel, jóságos, könyörületes lelkekkel összefoghassunk a jóért, a szépért, s vége legyen a veszekedő társadalom Babillonjának. Nagy gondolatokban összetartóan kell munkálni a haza, a társadalom, a város, a falu és a családok jólétét, nehogy a panaszkodások vihara széjjel tépázza a társadalmat, aki ezután munkára, kulturára sem képes.

A segités, a másokat megbecsülés evangéliuma hirdesse tömörülésre az embereket, hogy a családok meleg, őszinte szavainál fölfrissüljön az ember lelke s megelégedésünkben tudjunk nagyra törő munkába indulni: ne kössön le a szürke hétköznapi élet: régi udvarházak boldogságával hirdessük a testvéri egyetértést és szeretetet.

HIREK.

Lapunk jelen száma Szent István napi ünnep miatt pénteken jelenik meg.

Ő Felsége I. Ferenc József királyunk születése napján, mult szerdán a helybeli apátsági plébánia templomban ünnepélyes isteni szolgálat volt, melyen az egyes hatóságok képviselői is ott voltak.

Ma, Szent István első apostoli királyunk napján, mely nemzeti ünnep, az üzletek zárva tartatnak. Az apátsági templomban a szokásos ünnepélyességgel üli meg a kath. egyház e magasztos ünnepet.

Gazdasági tudósitónak bizta meg a földmivelésügyi miniszter dr. Zongor János vassimonyi-i lakost.

Jubileum. Mint a mult számunkban megirtuk, jövő vasárnap, 22-én lesz dr. Géfin Lajos, községi orvos és Loránth Gyula községi jegyző szolgálatának 25 éves évfordulója. Ez alkalommal fényes ünnepségek lesznek, melyekre nagyban folynak az előkészületek.

A József kir. herceg Szanatorium Egyesület szives tudomására hozza igen t. bizottságainak és tagjainak, hogy központi irodáját régi helyiségéből (Budapest, IX. Lónyay-utca 47. szám) alól folyó évi szeptember 1-én Budapest, VII. Akácfa-utca 30. szám alá helyezi át.

Többen panaszkodnak, hogy a celli régi temetőbe nem tudnak bemenni a hozzájuk tartozók sirját gondozni. A temetőbe nemcsak Berghofferné mehet be, mint kinek — állitólag — egyedül van kulcsa az ajtóhoz; ahhoz meg jussa nincs, hogy akkor hagyja nyitva, amikor neki tetszik. A temetőgondnok pedig vagy állittassa vissza a régi zárt, melyhez többen készittettek annak idején kulcsot, vagy gondoskodjék róla, hogy az ajtó nyitva legyen.

Tüzoltó-mulatság. A celldömölki önk. tüzoltó-egyesület ma tartja meg a Griff-ben nyári mulatságát. Belépő-dij személyjegy 1 korona, családjegy 2 korona. A kertet két hatalmas ivlámpa és több nagy izzólámpa fogja világitani.

Kóbor fiu. Matyó Ferenc bécsi illetőségü 10 éves fiut a bécsi állomáson egy ismeretlen a vonatra felvette és a celldömölki állomáson elhagyta. A fiu addig kóborolt, mig Vadászy Pál izsákfai vendéglőshöz tévedt be, kit a szolgabirói hivatal megbizott eltartásával, mig a fiu szülei elszállitásáról gondoskodnak. A szülők értesitést kaptak.

A ligeti illat. Mióta az apátsági kert a közönség előtt zárva van, hova menjen a nép sétálni, mint a tüzoltó-liget mellett a Marcalimajor felé. Ámde a meleg napokon már ez sem tanácsos. Ott van ugyanis a Zsolnai-féle béltisztitó-telep. A kiaggatott száradó belek pedig sokszor olyan orrfintoritó szagot terjesztenek, hogy jó gyomrának kell lenni, aki azt kibirja. Jó lenne az illetékes hatóságnak kiterjeszteni erre a figyelmét.

Megkaptuk a »Kossuth Lajos azt izente« cimü képet, a Kossuth-Muzeum azon diszes kiadványának egy példányát, mely most szerkesztőségünk (kiadóhivatalunk) helyiségében megtekinthető. A rámástul 130/170 cm. nagyságu, meglepően sikerült kép Pataki László remek festménye és azt az emlékezetes jelenetet ábrázolja, mikor Kossuth Lajos gyujtó szavára 1848-ban Cegléd körül egy nap alatt nyolcezer ember — öreg, ifju — gyült össze és fogott fegyvert a haza védelmére. Azt hisszük, aki megnézi e képet, láttára megdobban a szive és elhatározza, hogy Kossuth Lajosnak, a legnagyobb magyarnak emléke iránt sies en hálás kegyeletét leróni az elpusztulás veszélyének szélén álló Kossuth-muzeum támogatásával eme diszes kép megvásárlása utján. Hatóságok, egyesületek, társaskörök, magánosok a mindenjó hazafias érzésü ember, mindannyian olykép róhatják le legjobban hazafias kötelességüket, hálájukat a legnagyobb hazafi emléke iránt, ha ezen kép megvásárlásával a Kossuth-muzeumot támogatják. A képre vonatkozó megrendelések szerkesztőségünk és kiadóhivatalunkhoz küldendők be. A kép ára nagyon diszes arany keretben 150 korona és megrendelhető 5 koronás havi részletekre is.

Kivándorlás Vasmegyéből. Az Amerikába való kivándorlás, dacára, hogy ujabb intézkedéssel meggátolni törekszenek, még mindig nagy mérveket ölt. Az uj rendelet szerint csak az léphet Amerika partjára, aki legalább 25 dollár készpénzt tud felmutatni. Mindamellett, hogy ily nehézségeket gördितettek a kivándorlás elé, junius hónapban 202 egyén és januártól fogva 1906 egyén kért utlevelet. Bizony »pusztulunk, veszünk, mint oldott kéve, széthull nemzetünk!«

A jegyzők vasuti jegye. A községi és körjegyzők régi, jogos óhaja teljesül azzal, hogy részükre a kormány az államvasutak vonalaira féláru utazási jegyeket engedélyezett. A zalavármegyei hivatalos lap közlése szerint a jegykedvezményért ez évben augusztus 31-ig kell folyamodni.

Huszárok Jánosházán. A pápai honvédezred parancsnoksága értesitette a vármegye

---

Hanem a férfi szórakozott volt. Mialatt az asszony beszélt, az arcán földszinü arnyak futottak át s a szeme csillogásán zöldes fény bujkált. Valami lásas, tapadó verejték ütötte ki a homlokát, a kezét, az egész testét. Az ujjai szinte egymáshoz ragadtak s a nyelve, a kiszikkadt nyelve érdesen tapadt oda szájpadlásához.

A férfi éhes volt, pokolian éhes. Két nap óta nem evett semmit. Azaz, hogy előző estén a Városligetben egy utcai tejárustól az utólsó hat fillérért egy pohár tejet vásárolt s ez volt két nap óta egyetlen tápláléka. Ugyanakkor látta a városligetben a Stefánia-uton végigkocsikázni Budapest legszebb asszonyát, az ő szeretőjét.

Ah, hogy szeretett volna fölkacagni! Akinek egy pillantásáért annyi előkelő férfi eseng, akit annyian ünnepelnek és irigyelnek, az az asszony minden délben az ő lábai elé omlik, átöleli a térdeit és szerelmi lázban alázatos, gügyögő szavakat dadog a fülébe. S ő éhes. Utálatosan éhes, vadul, otrombán éhes,

A férfi szeretett volna ráütni az előtte térdelő asszonyra. Mert a szepséges asszony most is ott vonaglott előtte, őrjöngő szerelemben. Ah, rá kell ütnie erre a vergődő istenre, hadd érezzen ő is valami fájdalmat, valami rettenetes szenvedést!

Uralkodott magán. De a tekintete tétován szállt ide-oda, a teste már remegett az éhség lázában és siketitő élességgel csengett a fülébe az asszony egyik mondata:

— Abban a csomagban vannak a cukorsütemények.

És az asszony egyre dadogott, pusmogott, duruzsolt a fülébe. Ő pedig nem hallott mindabból semmit, csak azt az egyetlen mondatot. A tekintete mindig odatévedt arra a kis asztalkára, melyen a sütemény feküdt és az őrültség környékezte.

Egyszerre felugrott. Ennek a rettentő állapotnak véget kell szakitani. Már-már odaszökött a kis asztalkához, a száját is kitátotta, éhesen, mohón, de hirtelen megriadt s a csomag helyett az asszonyt kapta fel és sóváron, kegyetlenül beleharapott a szájába.

Az asszony összetörve, aléltan, de boldogan ment el a férfitől. Mikor az ajtó bezáródott mögötte, a férfi oly gyöngének érezte magát az éhségtől, hogy vánszorogva ment vissza a diványig. Már leült, valósággal leomlott a diványra, amikor a kis asztalkán megpillantotta a csomagot. Őrjöngve ugrott fel. A cukorsütemény, a cukorsütemény!

Ebben a pillanatban az ajtón csöngetés hangzott. A férfi ijedten ugrott az ajtóhoz, de a rézrostélyos nyiláson át megismerte az asszonyt. Megtántorodott. Aztán bódultan nyitotta ki az ajtót s a csomagot a kezében szorongatva az asszony lábai elé hullott és jajgatva, nyöszörögve, mint egy gyermek esdekelt.

— Oh, adja nekem, adja nekem. Éhes vagyok . . .

alispánját, hogy az idén őszi fegyvergyakorlatok tartama alatt a honvédelmi miniszter a fenti ezred részére Jánosháza és környékét jelölte ki. Jánosházára az ezred törzse és az első osztály 410 lovassal e hó 28-tól szeptember 11-ig lesz elhelyezve. Az ezred második osztályának négy százada Kemenespálfán és Martonfapusztán, az ötödik század pedig Karakó községben lesz elhelyezve. A két utolsó század állománya 125—125 lovasból fog állani.

A Balaton ujabb áldozatai. Vértesi Ferenc után két ujabb áldozatot követelt a Balaton. F. hó 1-én Marton Jenő 35 éves müépitész Siófokra érkezvén, fölhevült testtel sietett a Balatonba, s ott szivszélhüdés érte. Mikor a vizből kihozták, még jó ideig élt, de nem lévén semmi szer kéznél, az ott termő orvosok sem menthették meg életét. A másik áldozat egy kis leányka, Sréter Imre cs. és kir. kamarás, százados kis leánykája. A mult hét elején egy délután Sréterné gyermekeivel és gyermekeinek nevelőnőjével fürdött a Balatonban. Már ki akartak jönni a vizből s harmadféléves kis leányukat a nevelőnő vezette a karján. Félméternyi vizben jártak már, amikor egy hirtelen jövő hullám a nevelőnőt ledöntötte a lábáról, de oly szerencsétlenül, hogy a kisleány épp alája került. Amikor a hullám átcsapott a nevelőnőn, ugy, hogy az ismét magához térhetett, a kis leányt már nem találta sehol, elsodorta a hullám, csak a holttestét találták meg. Az eset nagy részvétet keltett a család ismerősei körében.

Emberismeret. *Koldus*: Alásan könyörgök egy kis ennivalóért . . .

Fiatal asszony: Nézze, bácsi, itt van egy kis jó leves. Magam főztem ám!

Koldus: Nem baj, kérem, azért megeszem! . . .

Ötgyökösszigi kisérlet. Burián Károly adorjánházai lakos vasárnap reggel — gyógyíthatatlan betegsége miatt — elvágta a nyakát. Beszállitották a helybeli kórházba, hol kedden nagy kinok közt meghalt.

Az angyalföldi elmegyógyintézetbe való felvételét rendelte el a belügyminiszter Ádám Gizella, kissomlyói közveszélyes elmebetegnek.

Miért szökött meg a béres gyerek? Bácstopolya határában a csendőrök elfogtak egy kóborló, rongyos ruháju béres gyereket. Bevittek az őrparancsnokságra és vallatni kezdték.

— Hová való vagy, miért csavarogsz?

— Megszöktem a gazdámtól.

— Aztán miért szöktél meg?

— Nem állhattam a kosztot.

— A kosztot? Aztán miért?

— Hát, hogy a borju megdöglött, besózták, aztán meg kellett ennünk.

— Nem izlett persze?

— De nem ám. A disznó is megdöglött, azt is besózták, azt is meg kellett enni.

— Ez már csakugyan förtelmes dolog.

— Egyszercsak lefekszik ám az öregasszony. Én se sokat tanakodtam, amikor utolsót szusszantott, hát bizony csak elinaltam. Féltem, hogy azt is besózzák.

A rossz gyomru béresgyereket a csendőrök illetőségi helyére toloncolták.

Ne köpködjünk! Magyarországon évenként 75 ezer ember halt meg jórészt viruló korában tüdővészben. A tüdővész ugy terjed, hogy a tüdővészes ember köpetében millió és millió bacillus lévén, ha valaki, ki tüdővészben szenved — az utcán vagy szobában, műhelyben a földre köpköd — a köpet ott megszárad, a bacillusok, amelyek igen szivós életképességüek felkavartatnak a levegőbe és az egészséges emberek belélegzik azokat. A bacillusok a tüdőben megtelepedve, elszaporodnak és az illető ugyancsak tüdővészbe esik. Nem lehet elég gyakran hangoztatni: ne köpködjünk a földre.

CSARNOK.

Ördög az eklézsián.

Irta: **Pakula Jenő.**

Vereska Mihálynak, a felsővidéki öreg tiszteletesnek családja kivonult a vonathoz. A Vereska lányok: Tini, Bri és Johanka a legujabb ruháiukat vették fel; a Vereska fiuk: Timót a legatus, Péter a gazdász és János a kölyök szintén ünneplőben ágáltak. Az öregek Vereska Mihály és a felesége a régi zöldes fényü ruhájukban várták a vonatot. Ez a ruha harminc év óta hirdette a tisztes házaspár ünnepnapjait.

A pesti vonat késett. Valahol utközben a hegyet vájták taljján munkások s egy hatalmas szikladarab épen a sinekre esett. Amig a sziklát az uttestről eltávolitották, a vonatnak várnia kellett. Stribócba tehát egy órával később érkezett a vendég.

Ez az óra nagyon hosszu volt. Az öreg tiszteletes türelmetlenül razogatta a nagy sötétkék vászonernyőjét, a leányokat szoritotta a mider, a legátus, már a századik latin citátumnál tartott, melyet a legközelebbi husvéti legáción szándékozott elmondani. Csak a gazdász volt nyugodt, az a nagyfejü jámbor fiu, aki a kölyök füleit rancigálta meg egyszer-kétszer az idősebb fivér tekintélyével. János, a legkisebb fiu ugyanis egyre a sinek között szaladgált az öreg tiszteletesné nagy rémületére, aki váltig kérlelte:

— Jánoskám, egyetlen Jánoskám fuss ide! Nem látod, hogy jön a vonat?

— Hol? Én nem látom! — diadalmaskodott Jánoska és szemtelenül meresztgette a a szemét a vasuti sinek irányába.

II.

— Marianne! Marianne! Itt vagyunk! Szervusz! Jaj de szép vagy! Marianne!

A Vereska család majd eldöntötte a lábáról a pesti vonatot, amelynek másodikosztályu kocsijából egy kacagó, nagy kalapos asszony szállott ki. Mintha selyem csipkefelhőből ereszkedett volna alá a szép asszony, aki után a kalauz nagy sárgaböröndöket és egesz üteg kalapskatulyát szállitott le a vonatról.

— Marianne, hosszu volt az ut? Mindjárt benn vagyunk a faluban. Csak egy kis séta. Gyerekek, vigyétek a pakkokat.

A Vereska fiuk felkapták a pesti vendég csomagjait és a menet megindult a faluba. Elöl Marianne, a szép asszony, a tiszteletes ur néhai öccsének leánya, aki egy pesti miniszteri hivatalnoknak volt a felesége, de a sors özvegyi sorsba juttatta. Jobbról a tiszteletes asszony, balról a tiszteletes ur. Timót, a legátus egy sárga böröndöt és két kalapskatulyát, Péter a gazdász egy sárga böröndöt és négy kalapskatulyát cipelt utánnuk, mig János a kölyök az elejtegetett a kalapskatulyákat szedegette fel az uton nagy diadalkiáltásokkal.

Az egész Stribóc kiállt a kapuba, mikor a tiszteletes urék pesti vendége a falun végigvonult:

— Ah, milyen szép, sugtak össze irigykedve az asszonyok. Nézzétek a kalapját, á igazi struc toll van rajta. És a ruhája.

A férfiak csak csöndesen ühüngettek, elmondani sem jó, miket gondoltak magukban. De az asszonyok kitalálták a gondolatukat, mert aznap este egy háznál sem költötték el békességben a vacsorát. —

III.

Vasárnap délelőtt a templomban a legelső padsorban ott ült a szép Marianne asszony. A tiszteletes asszony áhitatosan forgatta mellette a nagykapcsos imakönyvet, mig a kórusban a kántor szórakozottan énekelte a XXXVI-ik zsoltárt. A kántor Timót, a legátus volt, mert a kis paróchiának nem volt külön kántora s mikor a legátus a kollegiumban tanult, akkor Knyihár, a csizmadia énekelte a zsoltárokat.

Az egész templom Marianne asszonyt nézte. A jegyzőék kisasszonya a héten beutazott Lőcsére és szintén structollas kalapot vett magának. Hogy nevettek hátul a rektorleányok. Marianne asszony uj kalapban jelent meg a templomban. A kalapon két kis gerle turbékolt egy fészekben. A jegyzőék kisasszonya csunyán le volt főzve.

Az egész templomon valami különös láz ömlött el. Ahol más vasárnap csöndes áhitatban merültek el a jámbor hivő lelkek, most izgatottan feszkelődtek az emberek. Akik még nem látták a szép pesti vendéget, előre nyujtották a nyakukat. Fent a kórusban el-el akadt Timót legátus hangja, meg volt babonázva az egész tisztes gyülekezet.

Vereska tiszteletes ur gyorsan befejezte a vasárnapi predikációt és templom után elgondolkodva, szomoruan ment hazafelé.

IV.

A Vereska lányok összebujtak a tiszteletes asszonnal, s ennek az lett a vége, hogy a tiszteletes asszony felvette a zöldesfényü, fekete ruháját. Ez az ünnepi alkalom azt jelentette, hogy a tiszteletesasszony a tiszteletes kisasszonyokkal felült a vonatra. Velük ment Marianne asszony is. A városi boltokban a Marianne asszony személyes felügyelete mellett választották ki aztán a tiszteletes kisasszonynak uj nyári toalettjét.

Az egész Stribócs a Marianne asszony finom izléséről beszélt, az ez után következő héten. A gyikóci fiatal menyecskék pedig városi varrókisasszonyt hozattak és halomra készültek a szebbnél-szebb ruhák.

A stribóci uri körök nagy reformon mentek tehát keresztül. Az asszonyok megtanultak flörtölni, a szoknyájukat kecses mozdulattal ügy emelték fel, hogy a harisnyájukból mindenestre kilássék egy tenyernyi. A kaszinóban a fiatal urak lumpolni kezdtek. Péntéken! Ah milyen szerencsétlen nap! — megtörtént Stribócon az első pezsgőzés. Krizsócy a fiatal mérnök hozatott egy kosár igazi magyar pezsgőt Lőcséről. A tiszteletes ur a következő vasárnapon a világi hiuságokról tar-

tott predikációt. A padokban ezalatt vidám nevetgélések folytak.

V.

Végefelé közeledett a nyár. A szép Marianne kisasszony el akart utazni Stribócról. Csak két hete volt hátra, a fiatalság még egy utolsó majálist szándékozott rendezni a tiszteletére. Kint a Livadiában, a stribóci füzesben tartottak a majálist. Persze uj ruhák kellettek hozzá. A férjek és anyák dühösen vakargatták a tarkójukat, ez a nyár sok adósságba keverte őket. Az asszonyok persze azt mondják, hogy a sok adósság a szárazság miatt van. Mintha bizony Stribocon sokat ártott volna a szárazság. Más nem terem ott meg csak a krumpli.

A majálison nagy botrány történt. A rektorné valahogy elveszett a füzesben, mikor megtalálták, vele volt Kribócy a mernök is. Jaj, hogy sirtak a rektor kisasszonyok. Majd kifutott szemük a szégyentől.

Persze vége volt egyszerre a mulatságnak. A mamák sietve vitték haza a leányaikat. Mindenki a botrányról beszél. Másnap reggelre azonban még furcsább dolog történt. Eletünt Timót, a legátus. Hová tünt? Merre? Talán visszament a kollégiumba? Hiszen két hét mulva kezdődnek az előadások. No de talán Marianne asszony nem ment szintén a kollegiumba? Mert ő is eltünt. Rettenetes eset. Egész Stribóc csak arról beszélt, hogy Marianne asszony elszöktette Timotot, a legatust.

Stribocon ezuttal korán beköszöntött az ősz. Olyan szomoru lett egyszerre a világ. Az asszonyok levetették a szép nyári tolilettjeket, a madárfészkes kalapokat, a könnyü sevreaux cipőket. Csak halkan suttogtak valakiről egymás közt, aki elment, a pesti vendégről, a szép asszonyról, aki megszöktette Timótot a legátust.

Vereska tiszteletes ur a legközelebbi vasárnapon ezzel az evangeliumi kezdettel kezdte meg predikációját:

— Filokszera pusztitott az Ur szőllőjében, ördög járt az eklézsian, hala neked Uram, hogy tőle megszabadital . . .

16/909. kgy.

Árverési hirdetmény.

Celldömölk község képviselőtestületének 1909 aug. 10. kelt határozata alapján ezennel közhirré tétetik, hogy emlitett község

vadászati joga

1910. év aug. 1-től kezdődő 6 egymásutáni évekre alulirt hivatalban fekvő és ott betekinthető feltételek mellett Celldömölk község házánál a legtöbbet igérőnek 100 korona kikiáltási ár mellett **1909. év szeptember hó 18-án délelőtt 8 órakor** fog árverés utján bérbeadatni.

Jegyzői hivatal.

Celldömölk, 1909 aug. 15.

Szalay János biró. **Loránth Gyula** jegyző.

Hirdetéseket felvesz a kiadóhivatal.

Segedjegyzo azonnal alkamazást nyerhet **Kemenesmagasi körjegyzoségnél**

Egy nagy-forgalmu **téglagyár** haláleset miatt eladó. Bővebb értesités nyerhető: **Celldömölkön, özv. TORY Györgynénál.**

STECKENPFERD-Liliomtej-szappan. Legenyhébb szappan bőrápolásra es pattanások ellen. MINDENÜTT KAPHATÓ.

Bor-sajtók

Gyümölcs-sajtók

javitott kettős áttételü szerkezettel, kézi erőre reteszzárral ellátva.

szőlő-zuzók, szőlő-morzsolók,

Gyümölcs-zuzók

legujabb, legtartósabb, valamint a legjobb minőségben, ezenkivül különféle takarmány készitő gépek, szecskavágók, répavágók, darálók, takarmány fülleszlők, valamint járgányok és közlőmüvek. **Központi elárusitó iroda.**

Eisenschimmel Ferenc és Társa gazd. gépgyára és vasöntődéjéből. **Megbizható képviselők és viszontelárusitók keresteinek.**

Milichar Ferenc, Bacher Rudolf Bécs III/2 Löwengasse 37. Árjegyzék ingyen és bérmentve.

Péküzlet az Ujtelepen!

Van szerencsém a n. é. közönség becses tudomására hozni, hogy **Czelldömölkön a Kis-utcában levő**

PÉKÜZLETEMET

az Ujtelepre (Rákóczi-ut) saját ujonnan épült házamba helyeztem át. A n. é. közönség kényelmére **lisztkereskedést** rendeztem be, hol is beszérezhető budapesti gőzmalmi liszt, kenyérliszt jutányos áron. Kenyérsütések naponta kétszer eszközöltetnek: reggeli 9 és déli 12 órakor.

Sütemények mint eddig, ugy ezután is házhoz szállittatnak.

Eddigi szives pártfogásukat továbbra is kérve, vagyok kiváló tisztelettel

BAROSS IMRE sütö.

FIÓKÜZLET a Kossuth-utcában.

Nyomatott Dinkgreve Nándor villamerőre berendezett könyvnyomdájában, Celldömölk.